

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: J. Ř., narozený, bytem

zastoupeného: JUDr. Jaroslavem Tesákem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem
Kamínky 551/3a, 634 00 Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy, se sídlem
Žerotínovo nám. 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2018, č. j. JMK 25806/2018, sp. zn. S-
JMK 159299/2017/OD/Fö

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že rozhodnutím Městského úřadu Hodonín, odbor dopravních a správních agend vydaným pod č. j. MUHOCJ 64176/2017/DSA/OP/Št, sp. zn. MUHO 17915/2013/Št ze dne 15. 9. 2017, dle kterého byl žalobce uznán vinným tím, že dne 13. 8. 2013, kolem 00.05 hod. v obci Hodonín, na ulici Žižkova, u Vily Kateřina, kde byl zastaven a kontrolován hlídkou PČR jako řidič motorového vozidla tovární zn., reg. zn., kdy po předložení všech dokladů potřebných pro řízení vozidla byl vyzván policistou k provedení orientační dechové zkoušky na přítomnost alkoholu přístrojem Dräger, kdy měřením, prováděným dle platné metodiky, byla v čase 00.08 hod. naměřena hodnota 0,62 g/kg alkoholu a druhá zkouška nebyla provedena z důvodu, že žalobce její provedení mařil, a proto byl policistou vyzván k provedení lékařského vyšetření spojeného s odběrem krve, kdy v Nemocnici TGM v Hodoníně se lékařskému vyšetření podrobil, ale odběr krve bezdůvodně odmítl. Žalobce přiznal požití neurčitého množství vína v rozmezí jedné až dvou hodin před jízdou, odmítnul podepsat výtisk z tiskárny přístroje Dräger i oznámení přestupku, řidičský průkaz mu byl PČR na místě zadržen, další jízda zakázána, a za to se mu podle ust. § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu ukládá pokuta ve výši 25.000 Kč a dále podle ust. § 125c odst. 6 písm. a) zákona silničním provozu se mu ukládá zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců, počínaje dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Toto rozhodnutí bylo vydáno na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8As 68/2016-88 ze dne 29. 6. 2017, kterým byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 1. 2016, č. j. 41A 64/2014-77, dále rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 17. 4. 2014, č. j. JMK 14406/2013 a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Tento druhostupňový orgán dále na základě pokynů Nejvyššího správního soudu zrušil i prvostupňové správní rozhodnutí a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
2. Žalobce ve svém odvolání uvedl, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 8As 68/2016-88 ze dne 29. 6. 2017 v bodě 22 uvedl, že dosud nebylo postaveno na jisto, zda tím, že se stěžovatel podrobil jen části lékařského vyšetření a odmítl odběr krve, porušil zákonem stanovenou povinnost podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu, a zda bylo jako jediné možné provedení odborného lékařského vyšetření právě odběrem krve, a zda odmítnutí odběru krve z důvodu problému se žilami bylo opodstatněné či nikoliv, a zda nastupuje fikce, že se na stěžovatele hledí jako na osobu, která byla pod vlivem alkoholu.
3. Žalobce má za to, že ani v novém rozhodnutí Městského úřadu Hodonín tyto skutečnosti prokázány nebyly. Je pravdou, že MUDr. K. uvedla ve své výpovědi, že z medicinského hlediska nebyl důvod odběr krve neprovést, přesto, že si tuto skutečnost žádným způsobem, zejména vyšetřením jeho osoby, neověřila.
4. Správní orgán I. stupně neprovedl žádné další důkazy, zejména pak znalecký posudek na vyšetření zdravotního stavu žalobce, pokud jde o zdravotní problémy žalobce se žilním systémem, naopak se uspokojil pouze s tvrzením svědkyně MUDr. K., jako obecné lékařky, která není specialistkou na posouzení jeho zdravotního stavu z hlediska žilního systému. Naopak svědectví jmenované lékařky

je velmi pochybné, když si přesně pamatuje po 4 letech, co se dělo v případě žalobce.

5. Žalobce trvá i nadále na tom, že odběr krve nařídil policista, nikoliv samotná lékařka, k čemuž měla být vyslechnuta i zdravotní sestra, která byla přítomna a její výslech byl navrhován, přesto tento zásadní výslech správní orgán I. stupně neprovedl.
6. Není pravdou, že tvrzení žalobce ohledně problémů se žilním systémem by bylo účelové, což naopak žalobce doložil lékařskými zprávami z období roku 2005 až 2012.
7. Správní orgán I. stupně porušil jeho právo účastnit se výsledku svědků, když provedl výslech MUDr. K. bez jeho přítomnosti, přesto, že se řádně a včas omluvil z nařízeného jednání z důvodu výpovědi plné moci jeho právního zástupce. Správní orgán na tuto omluvu žádným způsobem nereagoval, a přesto provedl uvedený výslech a žalobce byl tak vystaven možnosti klást svědkyni dotazy, v případě se k jejímu výsledku vyjádřit, resp. navrhnout další důkazy, což je např. výslech zdravotní sestry, která byla přítomna u uvedeného vyšetření.
8. Byla tak porušena procesní práva žalobce, což je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.
9. Dále je třeba zmínit, že správní orgán I. stupně se vůbec nezabýval otázkou promlčení uvedeného skutku, neboť tento se stal 13. 8. 2013, tedy za platnosti starého zákona o přestupcích, kdy platila promlčecí lhůta na projednání přestupku v délce jednoho roku. Je třeba uvést, že skutek se stal 13. 8. 2013 a rozhodnutí správního orgánu II. stupně nabylo právní moci 5. 5. 2014, z čehož vyplývá, že pro projednání přestupku zbývaly 3 měsíce a 12 dnů. Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8As 68/2016-88 ze dne 29. 6. 2017 nabyl právní moci dne 4. 7. 2017. Aniž by žalobce přihlédl k průběhu jeho případu, pokud jde o přetržky mezi rozhodnutím Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, činí lhůta od 4. 7. 2017 do současného data 3 měsíce a 27 dnů. Z tohoto důvodu má žalobce za to, že možnost projednání uvedeného skutku je již promlčena.
10. Dále pak uvedl, že i na základě nového projednání uvedeného skutku nebylo postaveno na jisto, že tím, že se podrobil jenom části lékařského vyšetření a odmítl odběr krve, že by porušil zákonem stanovenou povinnost podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu, když žalobce nabízel odběr moči, taktéž nebylo prokázáno, že by jako jediné možné provedení odborného lékařského vyšetření bylo pouze odběrem krve, ani nebylo prokázáno např. znaleckým posudkem, že by z důvodu problémů se žilami bylo odmítnutí odběru krve opodstatněné či nikoliv a z toho důvodu nebylo prokázáno, že by zde nastoupila fikce, že by se na žalobce hledělo jako na osobu, která byla pod vlivem alkoholu.

11. Z výše uvedených důvodů žalobce proto navrhl, buď předmětné řízení zastavit z důvodu promlčení, případě zrušit a vrátit věc správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení z důvodu porušení jeho procesních práv a provedení dalších důkazů jako je znalecký posudek a výslech zdravotní sestry. Dne 14. 2. 2018 vydal Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy rozhodnutí pod č. j. JMK 25806/2018, sp. zn. S-JMK 159299/2017/OD/Fö, na základě kterého odvolání obviněného (žalobce) proti rozhodnutí MÚ Hodonín ze dne 15. 9. 2017 zamítl a rozhodnutí MÚ Hodonín ze dne 15. 9. 2017 potvrdil.
12. Proti shora citovanému rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje žalobce podává žalobu.
13. V první části, jako první žalobní námitku, uvádí žalobce, že má za to, že ani prvostupňový správní orgán, tak ani druhostupňový správní orgán nepostavil na jisto, zda tím, že se stěžovatel podrobil jen části lékařského vyšetření a odmítl odběr krve, porušil zákonem stanovenou povinnost podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního předpisu. I v těchto rozhodnutích nebylo postaveno na jisto, zda bylo jako jediné možné provedení odborného lékařského vyšetření právě odběrem krve, zda odmítnutí odběru krve z důvodu problémů se žilami bylo opodstatněné či nikoliv, a zda nastoupila fikce, že se na stěžovatele hledí jako na osobu, která byla pod vlivem alkoholu.
14. Přesto, že prvostupňový orgán učinil určité důkazy, které měly směřovat k prokázání těchto skutečností, z odůvodnění prvostupňového správního orgánu však nevyplývá, že by tyto skutečnosti, které žádal objasnit NSS, byly postaveny na jisto. Je nepochybné, že žalobce se nebránil odběru jiného biologického materiálu, a to moči a tímto způsobem mohla být provedena zkouška na přítomnost alkoholu.
15. Není ani jasné, jak si svědkyně MUDr. K. mohla pamatovat po zhruba čtyřech letech, že žalobce odběr moči nepožadoval a tak není jasné, proč takovýto odběr nebyl z lékařského hlediska potřeba.
16. Navíc nebyl proveden ani výslech zdravotní sestry, která byla přítomna, pouze s konstatováním, že takovýto výslech by nic nového nepřinesl a totéž se týkalo výslechu zasahujících policistů, kdy minimálně jeden byl přítomen, přesto však vyloučen v této věci nebyl.
17. Jako další žalobní námitku uvedl žalobce, že nebyl přítomen provedení důkazů, přesto, že žádal o odročení nařízeného jednání z důvodu nepřítomnosti jeho právního zástupce a tím došlo k porušení jeho procesních práv podle správního řádu, neboť každý obviněný má právo se vyjádřit k provedeným důkazům, zejména klást otázky vyslychaným svědkům, což mu v tomto případě bylo zamezeno nezákonným postupem prvostupňového správního orgánu. Tímto nezákonným postupem prvostupňového správního orgánu byl zkrácen na svých zákonných právech.

18. Jako další žalobní námitku uplatňuje žalobce zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím času. Je nutné zmínit, že předmětný přestupek se stal dne 13. 8. 2013, tedy za účinnosti zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. V mezidobí nabytí účinnosti zákon č. 250/2016 Sb. Přejídná ustanovení dle ust. § 112 odst. 2 uvádí, že ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
19. Druhostupňový správní orgán se s námitkou zániku odpovědnosti jakýmsi způsobem vypořádává, avšak nevypočetl žádným způsobem, kolik přesně uplynulo dnů, resp. let od spáchání přestupku v rámci tzv. objektivní lhůty. Odkazuje pouze na ust. § 32 odst. 1, 2 a zejména 3 zákona č. 250/2016 Sb. Zde však, na straně 10, mylně vykládá uplynutí celkové promlčecí doby, v tomto případě tříleté, která běží od spáchání přestupku. Jinak uvedeno, v takovémto případě odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání, neboť se jedná o absolutní hranici zániku odpovědnosti.
20. V tomto případě však výklad druhostupňového správního orgánu je naprosto mylný, neboť takováto absolutní hranice zániku odpovědnosti uplynula dnem 14. 8. 2016. Do této doby však předmětný přestupek projednán nebyl.
21. Na základě shora uvedeného pak navrhol, aby soud rozhodl tak, že napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení s tím, že žalobci bude přiznána náhrada nákladů řízení.
22. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Žalovaný je toho názoru, že on, jakož i správní orgán I. stupně při svém rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou.
23. U žalovaného lze námitky žalobce uvedené v žalobě rozřadit do třech žalobních bodů.
24. Žalobní námitku žalobce, že správní orgán I. stupně ani v novém rozhodnutí nepostavil na jisto, zda tím, že se podrobil jen části lékařského vyšetření a odmítl odběr krve, porušil zákonem stanovenou povinnost podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu, a zda bylo jako jediné možné provedení odborného lékařského vyšetření právě odběrem krve, a zda odmítnutí odběru krve z důvodu problémů se žilami bylo opodstatněné či nikoliv, a zda nastoupila fikce, že se na něj hledí jako na osobu, která byla pod vlivem alkoholu, žalovaný nepovažuje za důvodnou. Podle ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, příslušníka Vojenské policie,

zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

25. Dle ust. § 16 odst. 1 zákona č. 379/2005 Sb., platí, že osoba, která vykonává činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo dalších osob nebo poškodit majetek, nesmí požívat alkoholické nápoje nebo jiné návykové látky při výkonu této činnosti nebo před jejím vykonáním.
26. Dle ust. § 16 odst. 2 shora uvedeného zákona, orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odst. 1 pod vlivem alkoholu.
27. Dle ust. 16 odst. 4 zákona č. 379/2005 Sb., vyzvat osobu podle odst. 1 až 3 ke splnění povinnosti podrobit se vyšetření podle odst. 2 a 3 je oprávněn příslušník Policie České republiky, příslušník Vojenské policie, příslušník Vězeňské služby České republiky, zaměstnavatel, její ošetřující lékař, strážník obecní policie nebo osoby pověřené kontrolou osob, které vykonávají činnost, při níž by mohly ohrozit život nebo zdraví svoje anebo dalších osob nebo poškodit majetek.
28. Dle ust. § 2 písm. q) zákona č. 379/2005 Sb., se odběrem biologického materiálu rozumí zejména odběr vzorku žilní krve, moči, slin, vlasů nebo stěru z kůže či sliznic.
29. Skutečnost, že se žalobce na výzvu odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem, resp. té jeho části, kdy byl na základě rozhodnutí službu konající lékařky MUDr. K. vyzván k odběru biologického materiálu, v daném případě krve, správní orgán I. stupně prokázal provedeným dokazováním v rámci ústního projednání přestupku. Tato skutečnost vyplývá ze spisového materiálu Policie ČR, z výpovědí zasahujících policistů, protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem ze dne 13. 8. 2013, lékařské zprávy ze dne 13. 8. 2013 a z výpovědi lékařky MUDr. K. ze dne 13. 9. 2017. Ze všech těchto důkazů vyplývá, že se žalobce odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, kterým měla být dle vyhodnocení službu konajícího lékaře právě krev. Toto odmítnutí, jak vyplývá z protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem ze dne 13. 8. 2013, žalobce zdůvodňoval tím, že má špatné žíly bez dalšího, kdy v odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu podotkl, že trpí závažnou chorobou mající vliv na oběhový systém, což doložil lékařskými zprávami z roku 2005, 2006 a 2012. Žalobce má za to, že namísto odběru krve u něj mohl být proveden odběr jiného biologického materiálu - moči. Na základě toho má žalobce za to, že z jeho strany k odmítnutí se podrobit odbornému lékařskému vyšetření, tak nedošlo.
30. Je třeba konstatovat, že samotné výzvě, aby se žalobce podrobil odbornému lékařskému vyšetření ke zjištění obsahu alkoholu, předcházelo orientační vyšetření dechovým analyzátozem Dräger s pozitivním výsledkem (v čase 00:08 hod. dne 13.

8. 2013 vykázal tento analyzátor u obviněného hladinu alkoholu ve výši 0,62 ‰). Druhá dechová zkouška, která by tento výsledek verifikovala, nebyla provedena, a z toho důvodu byl žalobce vyzván zasahujícími policisty k odbornému lékařskému vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem, kterému se měl podrobit v nemocnici v Hodoníně, a to za přítomnosti služby konajícího lékaře.
31. Stíhaný skutek spočívá v odmítnutí podrobit se odbornému lékařskému vyšetření ke zjištění obsahu alkoholu. Je třeba podotknout, že toto odborné lékařské vyšetření probíhá za přítomnosti odborného lékařského personálu, kdy službu konající lékař zhodnotí, jaké úkony a jaký biologický materiál, budou po vyšetřované osobě požadovány, a to s ohledem na její zdravotní stav. Ostatně toto vyplývá z ust. § 2 písm. p) a q) zákona č. 379/2005 Sb.
32. Ohledně toho, jak žalobce na výzvu k odběru lékařem zvoleného biologického materiálu v průběhu provádění lékařského vyšetření reagoval, již bylo zmíněno výše a vyplývá to z provedených důkazů. Provedení odběru lékařem zvoleného biologického materiálu - krve žalobce odmítl s odkazem na to, že má špatné žíly, což v průběhu vyšetření nikterak dále nespecifikoval. Pouze jako nemoc uváděl hypertenzi, jak vyplývá z protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem ze dne 13. 8. 2013. S verzí, že namísto krve nabízel moč, a že trpí závažnou chorobou znemožňující u něj provedení odběru krve, žalobce přišel až v rámci řízení o přestupku.
33. Je možno shrnout, že o tom, jestli žalobce odmítl v průběhu lékařského vyšetření odběr biologického materiálu - krve na zjištění obsahu alkoholu, nejsou v podkladech rozpory. Tato skutečnost je prokázána údaji, které uvedli jednak policisté a jednak službu konající lékař, kdy zejména z výpovědi MUDr. K. pak vyplývá, že žalobce se za účelem zjištění obsahu alkoholu podrobil lékařskému vyšetření, kdy po jí zvoleném druhu biologického materiálu - krve, tento odběr odmítl s odůvodněním, že má špatné žíly. Odvolací orgán tudíž shrnuje, že ohledně tohoto skutku jsou podklady jednoznačné a není důvodu pochybovat o tom, že se žalobce skutečně odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu za účelem zjištění obsahu alkoholu. Všechny podklady ukazují na to, že k tomu došlo.
34. K žalobci uvedenému tvrzení, že trpí závažnou chorobou, která u něj znemožňuje provedení odběru krve, což dokládá lékařskými zprávami z roku 2005, 2006 a 2012, je třeba uvést, že z těchto zpráv o nemožnosti provedení odběru krve nevyplývá ničeho. Navíc předmětné zprávy pocházejí řádově z let předchozích před samotným skutkem, o němž je vedeno předmětné řízení. K daným lékařským zprávám měla možnost se v průběhu svědecké výpovědi vyjádřit i MUDr. K., která k nim uvedla, že z nich nevyplývá žádná zřejmá informace, která by mohla ovlivnit její rozhodnutí provést odběr krve. K možnému odběru jiného biologického materiálu - moči tato pak uvedla, že jednak žalobce tento odběr nepožadoval, jednak v případě vyšetření moči se jedná pouze o orientační vyšetření a jednak nebylo z lékařského hlediska potřeba.

35. Na základě výše uvedeného lze tedy uzavřít, že tím, že žalobce odmítl odběr krve a podrobil se pouze části lékařského vyšetření, porušil zákonem stanovenou povinnost dle ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., se dopustil tak přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb.
36. Pokud se týká dalších žalobcem navržených důkazů (výslech zdravotní sestry, výslech posádky vozidla a opětovný výslech zasahujících policistů), je třeba uvést, že zjištěný skutkový stav věci v průběhu správního řízení doznal takových kvalit, že provádění dalšího dokazování v dané věci by bylo nadbytečné. Pokud se týká výsledku zdravotní sestry, je třeba poznamenat, že v řízení byla vyslechnuta o skutečnostech týkajících se průběhu vyšetřování službu konající lékařka, tedy výslech zdravotní sestry, by žádné nové skutečnosti nepřinesl. Výslech posádky vozidla žalobce by ke skutečnostem o průběhu lékařského vyšetření, kterého se tyto osoby neúčastnily, také žádné skutečnosti nepřinesl. Opětovný výslech zasahujících policistů za situace, kdy již v řízení jednou vypovídali, se jeví také jako neúčelný. Žalobcem navržený důkaz znaleckým posudkem ohledně jeho zdravotního stavu s ohledem na jeho žilní systém a s tím spojenou nemožnost odběru krve se jeví za dané situace taktéž jako neúčelný, neboť z žádného podkladu, který žalobce v řízení správnímu orgánu předložil, nevyplývá, že by trpěl takovými zdravotními komplikacemi, které by znemožňovaly provádění odběru krve. Ostatně k žalobcem předloženým lékařským zprávám se vyjádřila i svědkyně MUDr. K., a to v tom smyslu, že z nich není zřejmá žádná informace, která by mohla ovlivnit její rozhodnutí provést odběr krve.
37. Ani další žalobní námitka žalobce, že správní orgán porušil jeho právo účastnit se výsledku svědků, když provedl výslech MUDr. K. bez jeho přítomnosti, kdy žalobce se řádně a včas omluvil z důvodu výpovědi plné moci zmocněnce, dle žalovaného důvodná není. Žalovaný sdělil, že žalobce byl k ústnímu jednání předvolán dne 31. 8. 2017. Současně dne 21. 8. 2017 byl o konaném ústním jednání vyrozuměn jeho právní zástupce. Dne 13. 9. 2017, tedy v den konání ústního jednání, byl správnímu orgánu I. stupně doručen přípis, v němž žalobce sděluje, že mu jeho právní zástupce vypověděl plnou moc, což má za důsledek, že se nemůže nařízeného ústního jednání zúčastnit. Současně požádal o stanovení nového termínu jednání, kdy si v mezidobí zajistí nového advokáta. Přílohou byla též zmíněná výpověď plné moci, datovaná dnem 12. 9. 2017. Jako důvod výpovědi je v ní uvedeno, že klient neuhradil požadovanou zálohu za poskytování právní pomoci.
38. Žalovaný konstatoval, že zákon o přestupku koncipuje řízení o přestupku v prvním stupni jako řízení s ústním jednáním za přítomnosti obviněného z přestupku, kdy ústním projednáním přestupku před správním orgánem I. stupně za účasti řádně předvolaného účastníka je sledována a garantována právní jistota spolehlivého zjištění skutkového stavu věci a prokázání viny či nevin, jakož i právo na spravedlivý proces. Vzhledem ke klíčovému významu ústního jednání v přestupkovém řízení a se zřetelem k závažnosti následků nedostavení se k tomuto jednání má význam (mimo řádného předvolání k projednání přestupku) i řádné posouzení dalších zákonných podmínek umožňujících projednat věc

v nepřítomnosti obviněného z přestupku (odmítnutí obviněného dostavit se k projednání věci nebo nedostavení se obviněného z přestupku bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu). Jelikož v oblasti správního trestání platí princip presumpce neviny a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného, je potom třeba každou pochybnost v uvedených směrech vykládat ve prospěch obviněného z přestupku.

39. Obviněný z přestupku má tedy v řízení o přestupku, který mu je kladen za vinu, základní právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, tj. má právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle § 74 zákona o přestupcích, ledaže by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání přestupku dostavit, nebo se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Pokud by se tedy ústní jednání konalo v nepřítomnosti obviněného z přestupku, aniž by byly splněny zákonné podmínky ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, došlo by k porušení základního práva tohoto obviněného podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Z hlediska nutné součinnosti obviněného z přestupku však musí správní orgán i při existenci důležitého důvodu zhodnotit i závažnost skutečnosti, pro kterou mu obviněný nedoručil náležitou omluvu. Na druhou stranu náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu. Odvolací správní orgán uvádí, že podmínky za jakých lze o přestupku konat ústní jednání stanoví ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. Dle tohoto ustanovení platí, že o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání, přičemž v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.
40. Z tohoto ustanovení vyplývá několik základních podmínek pro projednání věci v nepřítomnosti osoby obviněné ze spáchání přestupku. Obviněný musí být především řádně předvolán a poučen o tom, v jakých případech může být jednáno bez jeho účasti. Další podmínkou je, že se odmítne k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.
41. První podmínka byla dle žalovaného splněna. Předvolání k ústnímu jednání na 13. 9. 2017 bylo žalobci řádně doručeno dne 31. 8. 2017, tedy s dostatečným předstihem, obsahovalo přesné údaje o termínu a místě konání jednání, poučení o právech a povinnostech obviněného v řízení o přestupku a dále řádné poučení o tom, za jakých okolností může být věc projednána v jeho nepřítomnosti a za jakých okolností lze akceptovat omluvu obviněného z nařízeného ústního projednání věci.
42. Dalším předpokladem pro konání ústního projednání je skutečnost, že se obviněný z přestupku k projednání odmítne dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.
43. Žalovaný je toho názoru, že podmínka pro konání ústního projednání přestupku bez účasti obviněného spočívající v tom, že se žalobce k ústnímu projednání přestupku nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, jak správní orgán I. stupně v protokolu z ústního jednání, jakož i v odůvodnění napadeného rozhodnutí, dovozuje, může obstát, a to s ohledem na důvody, proč bylo konáno

ústní projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného, které správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl. Správní orgán I. stupně zde zcela logicky zdůvodnil svůj postup, z jakého důvodu konal ústní projednání přestupku bez přítomnosti žalobce.

44. Žalovaný konstatuje, že posouzení náležitosti omluvy spadá do diskrečního oprávnění správního orgánu. Pojmy náležitá omluva a důležitý důvod jsou pojmy neurčité, při jejichž hodnocení vychází správní orgán ze všech relevantních skutečností. Vzhledem k účelu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích je třeba za náležitou omluvu považovat omluvu z důvodu, který skutečně brání obviněnému se zúčastnit jednání.
45. Co se týká omluvy žalobce, konkrétně její důvodnosti, jen stěží lze důvody, které v omluvě uvádí, hodnotit jako relevantní a omluvu jako náležitou. Skutečnost, že jeden den před nařízeným ústním jednáním mu jeho právní zástupce vypověděl plnou moc k zastupování, což mu brání se řádně dostavit k nařízenému ústnímu jednání, nelze hodnotit jako důvod pro odročení jednání, a to pro překážku, která by žalobci bránila se daného jednání účastnit. Pokud se týká udělení zmocnění, je otázkou vztahu zmocněnce a zmocnitele, jakým způsobem bude jejich vztah uplatňován. Volba konkrétního zmocněnce je volbou zmocnitele. Žalovaný v napadeném rozhodnutí též poznamenal, že zánik zmocnění v posuzovaném případě byl způsoben jednáním na straně žalobce, který dle doložených dokumentů za smluvené služby zmocněnci neuhradil smlouvenou odměnu.
46. Dle žalovaného důvod omluvy z jednání uváděný žalobcem nelze hodnotit jako závažný a samotnou omluvu jako důvodnou. Žalovaný navíc podotýká, že předvolání k ústnímu projednání přestupku na 13. 9. 2017 bylo žalobci doručeno dne 31. 8. 2017, tedy s dostatečným předstihem, ve kterém mohl žalobce své poměry, a to včetně změny v případném zastoupení v řízení, relevantně řešit.
47. Správní orgán I. stupně tak dle žalovaného jednal ve věci přestupku v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, když přestupek byl projednán v nepřítomnosti žalobce.
48. Ve světle výše uvedených skutečností má žalovaný za to, že projednání věci dne 13. 9. 2017, v nepřítomnosti žalobce, nebylo v rozporu s právními předpisy.
49. Z výše uvedených důvodů se žalovaný neztotožňuje s námitkou žalobce, že by byl postupem správního orgánu v řízení zkrácen na svých právech, a to konkrétně na právu klást otázky slyšené svědkyni, právu doplňovat svá tvrzení, právu navrhnout další důkazy, právu vyjádřit se k tomu, co je mu kladeno za vinu, resp. právu vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a právu vznášet námitky.
50. Pokud jde o poslední žalobní námitku, týkající se promlčení skutku, žalovaný se také již v odůvodnění napadeného rozhodnutí s touto námitkou vypořádal, proto na odůvodnění rozhodnutí odkazuje.

51. Je třeba uvést, že otázka promlčení skutku je otázkou, pokud k takové skutečnosti dojde, ke které správní orgány přihlíží z moci úřední, bez toho aniž by bylo třeba jakéhokoli úkonu ze strany účastníka řízení. S ohledem na to, že v daném případě k promlčení nedošlo, tak se touto otázkou správní orgán nezabýval. Je sice pravdou, jak uvádí žalobce, že ke spáchání skutku došlo dne 13. 8. 2013, tedy za účinnosti zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kdy platila doba pro projednání přestupku v délce jednoho roku, nicméně je též třeba upozornit na skutečnost, že na plynoucí promlčecí lhůty mělo vliv jednak vedení soudního řízení správního o správní žalobě proti rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, jakož i změna právní úpravy správního trestání, ke které v mezidobí došlo, kdy od 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb.
52. Dle ust. § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., platí, že ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
53. S ohledem na výše uvedené ustanovení je třeba při posouzení otázky zániku odpovědnosti za přestupek postupovat dle zákona č. 250/2016 Sb.
54. Dle ust. § 30 odst. 1 a § 31 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. platí, že do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní.
55. Dle ust. § 32 odst. 2 písm. a) a b) zákona č. 250/2016 Sb., platí, že promlčecí doba se přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.
56. Dle ust. § 32 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., platí, že byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100.000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání.
57. Pokud tedy ke skutku došlo dne 13. 8. 2013, přičemž celková promlčecí lhůta činí dle zákona č. 250/2016 Sb., u tohoto přestupku 3 roky ode dne spáchání, došlo by k promlčení přestupku uplynutím dne 13. 8. 2016. V daném případě je však třeba přihlédnout k tomu, že v době od 2. 7. 2014 do 4. 7. 2017 (s krátkými přetržkami) bylo o daném skutku vedeno soudní řízení správní, kdy tato doba se nezapočítává do promlčecí doby. Tříletá promlčecí doba tak de facto plynula od 13. 8. 2013 do 1. 7. 2014 včetně (od 2. 7. 2014 bylo již vedeno soudní řízení správní, zahájené tohoto dne podáním správní žaloby) a následně až pak od 5. 7. 2017 (4. 7. 2017 bylo pravomocně ukončeno soudní řízení správní). Z uvedeného je tedy zřejmé, že mezi

spácháním skutku a zahájením soudního řízení správního neuplynul ani jeden rok a mezi pravomocným ukončením soudního řízení správního do doby vydání tohoto rozhodnutí uplynulo něco málo přes půl roku. Je tedy nepochybné, že doposud neuplynula celková tříletá lhůta k projednání přestupku, po jejímž uplynutí by došlo k zániku odpovědnosti za přestupek.

58. Dále je třeba zohlednit otázku přerušení běhu promlčecí lhůty, kdy po jejím přerušení počíná běžet nová promlčecí lhůta. Pokud tedy došlo ke spáchání skutku dne 13. 8. 2013, došlo k přerušení doručením oznámení o zahájení řízení, tedy 29. 8. 2013. K dalšímu přerušení pak došlo vydáním rozhodnutí o vině za přestupek, tedy dne 12. 11. 2013. K vydání rozhodnutí o odvolání pak došlo dne 22. 4. 2014. K přerušení běhu promlčecí doby tak vždy došlo dříve, než uplynula promlčecí doba 1 roku dle ust. § 30 odst. 1 zákona č. 250/2016.
59. Z výše uvedeného se tedy nelze ztotožnit se závěrem žalobce o tom, že došlo k promlčení daného přestupku a z toho důvodu ho již nebylo možné projednat a vydat napadené rozhodnutí.
60. Žalovaný má za to, že postupoval správně, když se s rozhodnutím Městského úřadu Hodonín ze dne 15. 9. 2017 ztotožnil a dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu ho potvrdil a odvolání žalobce zamítl.
61. S ohledem na výše uvedené navrhoval, aby Krajský soud v Brně žalobu jako nedůvodnou zamítl.
62. Žalovaný – Krajský úřad Jihomoravské kraje, odbor dopravy, tedy rozhodnutím č. j. JMK 25806/2018, sp. zn.: S-JMK 159299/2017/OD/Fö dne 14. 2. 2018 vydal rozhodnutí, když zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí MěÚ Hodonín a toto rozhodnutí potvrdil.
63. Pokud jde o nyní podanou žalobu, směřovala proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného.
64. Na tomto místě krajský soud uvádí, že ve stejné věci, tedy ve věci stejného přestupkového jednání žalobce bylo již „jednou rozhodováno“ správním orgánem I. stupně MěÚ Hodonín, a to dne 12. 11. 2013, č. j. 131263/2013/OdaP/OP/Št, kdy žalobce byl uznán vinným za stejné přestupkové jednání a byla mu uložena pokuta ve výši 25.000 Kč, tedy ve stejné výši jako „podruhé“ a i zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Proti uvedenému rozhodnutí žalobce podal odvolání a žalovaný, Krajský úřad Jihomoravského kraje dne 17. 4. 2014 rozhodl tak, že odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.
65. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2014 byla podána žalobcem žaloba ke Krajskému soudu v Brně. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 27. 1. 2016, č. j. 41A 64/2014-77 rozhodl tak, že žalobu zamítl, o nákladech řízení rozhodl tak, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

66. Krajský soud v Brně věc posoudil následovně:

67. Citoval ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb. a § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. a uvedl, že dospěl po provedeném dokazování k závěru, že přestupkového jednání, které je žalobci kladeno za vinu, se tento dopustil.

68. Soud uvedl, že ze správního spisu bylo zjištěno, že poté, kdy byl žalobce dne 13. 8. 2013, kolem 00.05 hod., tedy těsně po půlnoci zastaven hlídkou policie, na výzvu o předložení potřebných dokladů, se sice podrobil orientační dechové zkoušce přístrojem Dräger, přičemž bylo bez pochyb zjištěno, že první pokus byl úspěšný, kdy byla naměřena hodnota 0,62 g/kg alkoholu, druhá dechová zkouška však již provedena nebyla, a to nikoliv z důvodu vadného přístroje, nebo zcela nefunkčního přístroje, jak uvádí žalobce, ale z důvodu, že provedení druhé zkoušky mařil samotný žalobce, proto byl vyzván policistou k provedení lékařského vyšetření spojeného s odběrem krve. Žalobce souhlasil, jak vyplývá z Protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem, že části vyšetření se podrobil, nepodrobil se však druhé části vyšetření, a to odběru krve, přestože byl k tomu vyzván jak policisty, tak službu konající lékařkou, jak vyplývá ze zprávy Nemocnice v Hodoníně a také ze zprávy službu konající lékařky, ale jak také vyplývá z výpovědi svědků B. a N., tedy policistů, kteří s žalobcem prováděli dechovou zkoušku a byli přítomni i jeho vyšetření v nemocnici. Žalobce samotný ani nepopírá, že se podrobil pouze jedné části lékařského vyšetření, které je zaznamenáno v Protokolu, druhé části vyšetření, a to odběru krve se nepodrobil, a to proto, že má „špatné žíly“. O tom, jaké bude konkrétně provedeno odborné vyšetření, a zda bude proveden odběr krve či jiného biologického materiálu, musí samozřejmě rozhodovat nikoliv policisté, ale přítomný lékař u lékařského vyšetření, neboť je to pouze on, která má odborné medicínské znalosti a může s ohledem na zdravotní stav toho, u něhož lékařské vyšetření probíhá, rozhodnout, zda může být proveden odběr krve či nikoliv. Žalobce ani nekonkretizoval, jaké má problémy s žílami, a ani dodatečně do spisu v tomto směru žádnou zprávu od odborného lékaře nezaložil, a to v podstatě ani v průběhu soudního řízení, takže zpráva o tom, že má „problémové“ žíly, je dle názoru soudu informace ze strany žalobce pouze účelová, naprosto ničím nepodložená, byla sdělena dle názoru soudu pouze proto, aby se žalobce vyhnul odběru krve, aby nebylo možno zjistit přesné množství alkoholu v krvi. Tato žalobní námitka žalobce tedy důvodná není, soud má za to, že správní orgán věc posoudil s ohledem na provedené důkazy, a to zejména oznámení přestupku, záznam o dechové zkoušce, úřední záznam, Oznámení o zadržení řidičského průkazu, výsledch policistů a protokolu o lékařském vyšetření a zprávy z Nemocnice T. G. Masaryka Hodonín a přiložené lékařské zprávy tak, že bylo na jisto postaveno, že přestupkového jednání, z něhož byl obviněn, se žalobce dopustil. Tato žalobní námitky tedy důvodná není.

69. Soud pak uvedl, že je věcí správního uvážení, jaké důkazy správní orgán provede, či které pokládá za nadbytečné pro zjištění skutkového stavu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Skutkový stav byl dle názoru soudu zjištěn nade vší pochybnost, a proto soud žalobu dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

70. S rozsudkem Krajského soudu v Brně žalobce nesouhlasil, podal proti němu kasační stížnost.
71. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. června 2017, č. j. 8As 68/2016-88, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 1. 2016, č. j. 41A 64/2014-77 zrušil. Dále rozhodl tak, že Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 17. 4. 2014, č. j. JMK 14406/2013, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
72. V odůvodnění tohoto rozsudku pak mj. uvedl, že NSS se nejprve zabýval námitkou týkající se pochybení při dokazování, spočívající v tom, že krajský soud neprovedl stěžovatelem navržené důkazy a též pochybil při hodnocení důkazů. Z rozhodnutí o přestupku vyplývá, že důkazní návrhy, které stěžovatel učinil v době před jeho vydáním (před 12. 11. 2013), správní orgán I. stupně vypořádal. Provedl výslech policistů, kteří dne 13. 8. 2013 stěžovatele kontrolovali a k návrhu na výslech posádky vozidla řízeného stěžovatelem uvedl, že tyto osoby stěžovatel jednak blíže neupřesnil a nadto nemohou být relevantní v dané věci proto, že posádka nebyla přítomna při odmítnutí odběru krve stěžovatelem. Kromě toho byly podkladem rozhodnutí oznámení přestupku ze dne 13. 8. 2013, protokol o lékařském vyšetření ze dne 13. 8. 2013, vyjádření Nemocnice TGM Hodonín ze dne 22. 10. 2013 a k němu připojená lékařská zpráva vystavená MUDr. E. K. ze dne 13. 8. 2013.
73. Z vyjádření, jež stěžovatel poskytl správnímu orgánu I. stupně teprve v době po vydání rozhodnutí o přestupku (podání ze dne 10. 11. 2013, doručené správnímu orgánu I. st. dne 13. 11. 2013) a především z odvolání proti rozhodnutí o přestupku plyne, že stěžovatel navrhl provedení dalšího dokazování, a to zejména výslechem lékařky a zdravotní sestry, které byly přítomny jeho vyšetření v nemocnici a posádky vozidla, dále navrhl opětovný výslech svědků – zasahujících policistů. Žalovaný se k těmto konkrétním důkazním návrhům v napadeném rozhodnutí nikterak nevyjádřil a pouze obecně (viz str. 6 napadeného rozhodnutí) poukázal na zásadu volného hodnocení důkazů a na skutečnost, že správní orgán není povinen provést všechny účastníky navržené důkazy. Důvody neprovedení stěžovatelem v odvolání navržených a zcela určitě označených důkazů v napadeném rozhodnutí vůbec neprovedl. Uzavřel, že „o tom, jestli obviněný odmítl odborné lékařské vyšetření spojené s odběrem biologického materiálu na zjištění obsahu alkoholu, nejsou v podkladech rozpory. Tato skutečnost je prokázána údaji, které uvedli jednak policisté, a jednak službu konající lékař“.
74. Za nastalé situace krajský soud pochybil, pokud shledal, že skutkový stav věci byl zjištěn v rozsahu, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Dále odkázal z judikatury např. na rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6Ads 134/2012-47. V tom případě bylo na žalovaném, aby v napadeném rozhodnutí vyložil, proč stěžovatelem navržené důkazy uplatněné v odvolání (a předtím i v podání ze dne 10. 11. 2013) neprovedl, tedy proč je shledal pro posouzení věci nepotřebnými, nadbytečnými, či jinak nevýznamnými, a nikoliv jen obecným odkazem na zásadu volného hodnocení důkazů. Jelikož žalovaný důkazní návrhy stěžovatele takto neposoudil, zatížil své rozhodnutí vadou, která mohla mít vliv na jeho zákonnost.

75. Krajský se soud se s žalobními námitkami týkající se nezohlednění stěžovatelových důkazních návrhů vypořádal pouze neurčitým závěrem, že *„je věci správního uvážení, jaké důkazy správní orgán provede, či které pokládá za nadbytečné pro zjištění skutkového stavu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti“*. Jak již uvedeno, správní orgány nemusí provést veškeré účastníky navržené důkazy, jsou však povinny důvody takového postupu uvést. K tomu však v nynější věci nedošlo a žalovaný zcela konkrétní důkazní návrhy stěžovatele v podstatě ignoroval. Krajský soud toto pochybení přešel, ačkoliv na uvedenou vadu správního řízení stěžovatel poukazoval v žalobě. Napadený rozsudek je v této části nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.
76. Nejvyšší správní soud přisvědčil i námitce o pochybnosti při hodnocení důkazů provedených v řízení o žalobě krajským soudem. Krajský soud v napadeném rozsudku svoje závěry opřel jednak o obsah správního spisu, ale zopakoval též dokazování zprávou podanou na žádost správního orgánu I. stupně ředitelkou Nemocnice TGM Hodonín ze dne 22. 10. 2013 a k ní připojenou lékařskou zprávou ze dne 13. 8. 2013, jež se měly vztahovat ke sporné otázce, zda stěžovatel odmítl odborné lékařské vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Na str. 11 v posledním odstavci napadeného rozsudku k uvedenému vyslovil, že *[žalobce souhlasil, jak vyplývá z protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem, že části vyšetření se podrobil, nepodrobil se však druhé části vyšetření, a to odběru krve, přesto, že byl k tomu vyzýván jak policisty tak službu konající lékařkou, jak vyplývá ze zprávy Nemocnice v Hodoníně, a také zprávy službu konající lékařky, ale jak také vyplývá z výpovědi (...) policistů, kteří s žalobcem prováděli dechovou zkoušku a byli přítomni i jeho vyšetření v nemocnici“*. Proto přisvědčil závěrům žalovaného, že bylo postaveno na jisto, že *„přestupkového jednání, z něhož byl obviněn, se žalobce dopustil“*. Poukázal i na to, že stěžovatelova námitka problémů se žílami je účelová, neboť *„žalobce ani nekonkretizoval, jaké má problémy s žílami, ani dodatečně do spisu v tomto směru žádnou zprávu od odborného lékaře nezaložil“*.
77. Není přitom sporu, že se stěžovatel po první pozitivní dechové zkoušce na přítomnost alkoholu (poté, co další dechová zkouška již nebyla úspěšně provedena), dobrovolně s policejní hlídkou dostavil do nemocnice, kde mělo být provedeno odborné lékařské vyšetření. Jak správně uvedl žalovaný a shodně i krajský soud, o tom, jaké odborné lékařské vyšetření bude provedeno, musí rozhodnout lékař. Právě ten má odborné znalosti k posouzení, jakým způsobem má být toto vyšetření provedeno (např. odběrem krve, moči, zda případné odmítnutí odběru krve (jak tomu bylo v posuzované věci) může znamenat pro vyšetřovaného zdravotní riziko (na což stěžovatel poukazoval), či zda je možno i přes tvrzení vyšetřovaného o možném zdravotním riziku přesto odběr krve provést (viz rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2008, č. j. 8As 11/2007-56).
78. Ačkoli správní orgán I. stupně požádal v řízení o přestupku vyšetřující lékařku MUDr. E. K. o vyjádření k právě uvedeným sporným otázkám, odpověď namísto ní poskytla Nemocnice TGM Hodonín ve vyjádření ze dne 22. 10. 2013, z něhož mimo jiné vyplynulo, že *„skutečným důvodem neprovedení odběru krve bylo pouze odmítnutí ze strany p. J. Ř.“*, a také, že *„důvodem neprovedení krve nebyl argument*

(...), že má špatné žíly. I přes tuto skutečnost mohl být odběr krve proveden, pokud by však tento odběr neodmítal. Pan J. Ř. opakovaně odmítal“. Naproti tomu v části B protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem vyhotoveném dne 13. 8. 2013 vyšetřující lékařka MUDr. K. uvedla, že „[p]řes poučení o porušení záznamem stanovené povinnosti odmítá odběr krve z důvodu, že má špatné žíly“. V lékařské zprávě stejné lékařky ze dne 13. 8. 2013, kterou nemocnice připojila k vyjádření ze dne 22. 10. 2013, se zase uvádí, že „přichází s PČR k odběru krve, to odmítá, pouze klinické vyšetření“.

79. Krajský soud se ale nikterak nevypořádal s rozpornými skutečnostmi týkající se stěžejní otázky, zda se stěžovatel odmítl podrobit při pozitivní orientační dechové zkoušce odbornému lékařskému vyšetření, zda odběr nařídila vyšetřující lékařka, zda byly opodstatněné důvody, pro něž odmítl odběr krve. Z rozporných skutkových zjištění plynoucích z protokolu o lékařském vyšetření ze dne 13. 8. 2013 (že důvodem odmítnutí odběru krve byl problém se žilami) a z vyjádření nemocnice TGM v Hodoníně ze dne 22. 10. 2013 (podle nějž argument problémů se žilami stěžovatel neuplatňoval a důvodem neprovedení odběru krve bylo jen prosté odmítnutí tohoto odběru) dovodil, že se stěžovatel podrobil jen první části vyšetření a odmítl odběr krve, a proto považoval za správný závěr správních orgánů, že se přestupkového jednání dopustil. Výše uvedené rozpory, týkající se důvodů odmítnutí odběru krve a jejich opodstatněnosti neodstranil a nevyjádřil se ani k otázce, zda a z jakého důvodu v posuzované věci nebylo možné provést odborné lékařské vyšetření odběrem jiného biologického materiálu, než krve, (např. moči), ač i to stěžovatel namítal.
80. Právě z uvedeného je zřejmé, že dosud nebylo postaveno na jisto, zda tím, že se stěžovatel podrobil jen části lékařského vyšetření a odmítl odběr krve, porušil zákonem stanovenou povinnost podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu (zákon č. 379/2005 Sb.) ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem [§ 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu]; zda bylo jako jediné možné provedení odborného lékařského vyšetření právě odběrem krve; zda odmítnutí odběru krve z důvodů problémů se žilami bylo opodstatněné či nikoliv; zda nastoupila fikce, že se na stěžovatele hledí jako na osobu, která byla pod vlivem alkoholu (srov. § 16 odst. 5 *in fine* zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů).
81. Právě odpovědi na tyto otázky jsou však stěžejní pro závěr, zda se vytýkaného přestupkového jednání stěžovatel dopustil. Jak shora uvedeno, krajský soud jím provedené důkazy hodnotil nedostatečně a rozpory z nich plynoucí nevyjasnil. Nadto krajský soud v rozporu s § 77 s.ř.s. neodůvodnil, proč neprovedl stěžovatelem navržené dokazování k otázce týkající se stavu žilního systému stěžovatele za účelem objasnění, zda odmítnutí odběru krve v rámci lékařského vyšetření mohlo být odůvodněné či nikoliv. Vzhledem k pochybnostem, jichž se při dokazování dopustil i žalovaný, aniž to krajský soud při svém rozhodování zohlednil, lze uzavřít, že dosud nebyl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

82. V návaznosti na tento zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu vydal dne 2. 8. 2017 žalovaný rozhodnutí, kdy dle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správní řád rozhodnutí MěÚ Hodonín ze dne 12. 11. 2013 zrušil a věc vrátil MěÚ Hodonín k novému projednání.
83. V odůvodnění tohoto rozhodnutí mj. uvedeno, že odvolací orgán tak po přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo a s ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu, musí konstatovat, že řízení je ztiženo vadou, která byla důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a doplnění dokazování, neboť jak již uvedl soud, v řízení nebyl zjištěn skutkový stav, o němž by nepanovaly pochybnosti. Za daných okolností nezbývá tedy, než v souladu se zásadou „*in dubio pro reo*“ rozhodnout ve prospěch obviněného, tedy učinit závěr, že v řízení nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že se obviněný dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu, tedy že by se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb.
84. Poté Městský úřad Hodonín dne 14. 8. 2017 vydal Usnesení o určení lhůty k předložení listinného důkazu, kdy rozhodl tak, že žalobci se podle § 39 odst. 1 a § 53 odst. 1 správní řád určuje lhůta pěti dnů ode dne doručení tohoto usnesení k předložení listinného důkazu, lékařské zprávy dokládající, že v měsíci srpnu roku 2013 měl blíže nespecifikované zdravotními problémy s žilami, které mu bránily podrobit se odběru krve lékařem, při vyšetření v interní ambulanci Nemocnice TGM Hodonín 13. 8. 2013.
85. Žalobce ve stanovené lhůtě založil do spisu tři lékařské zprávy, první z 22. 6. 2005, vydané Fakultní nemocnicí Brno, IGEK, nefrologická poradna, MUDr. S. Š., dále pak z téže nemocnice i oddělení zprávu z 5. 4. 2006, od stejného lékaře a dále pak lékařskou zprávu ze stejné nemocnice, stejného oddělení i od stejného lékaře, ze dne 22. 6. 2012.
86. Dne 21. 8. 2017 oznámil MěÚ Hodonín žalobci pokračování v řízení o přestupku a předvolal ho k ústnímu jednání na den 13. 9. 2017 v 15.00 hod. Toto Oznámení bylo žalobci poštou oznámeno 21. 8. 2017. V úložní lhůtě nebyla zásilka vyzvednuta, a proto dne 1. 9. 2017 v 14.15 hod. byla vhozena do poštovní schránky jmenovaného na adrese jeho bydliště [po skončení úložní lhůty].
87. Stejně tak předvolánka k jednání byla doručena jeho právnímu zástupci JUDr. Jaroslavu Tesákovi, zaslána do datové schránky a byla, jak z podkladů vyplývá, doručena 21. 8. 2017.
88. Na stejné datum byla k výsledku předvolána jako svědkyně také lékařka MUDr. E. K. Tato skutečnost, že u ústního jednání bude proveden výslech jmenované svědkyně MUDr. K., a provedeno dále dokazování listinami založenými ve spise, bylo v oznámení o pokračování řízení žalobci sděleno. 13. 9. 2017 bylo doručeno Městskému úřadu Hodonín sdělení JUDr. Jaroslava Tesáka, zástupce žalobce,

v němž zasílá výpověď plné moci k zastupování žalobce, kdy tato výpověď je datována dnem 12. 9. 2017 a jako důvod výpovědi je uvedeno, že klient neuhradil požadovanou zálohu na poskytování právní pomoci.

89. Dne 13. 9. 2017 obdržel MěÚ Hodonín sdělení žalobce, kdy uváděl, že mu advokát vypověděl plnou moc a bez něj se nemůže zúčastnit zítřejšího jednání. Sdělil, že prosí o vypsání nového termínu, kdy si v mezidobí zajistí advokáta nového, vyhovuje mu to koncem měsíce. Toto sdělení je datováno dnem 12. 9. 2017 a spolu s ním je zasílána i výpověď plné moci.
90. Dne 13. 9. 2017 MěÚ Hodonín jednal ve věci uvedeného přestupku, žalobce ani JUDr. Tesák se k jednání nedostavili, u tohoto jednání byly čteny listiny, tedy vše, co bylo obsahem správního spisu do 13. 9. 2017. Tohoto dne byl proveden, po řádném poučení svědka, výslech svědkyně MUDr. E. K., která k věci uvedla: *„Vykonyvala jsem dne 13. 8. 2017 v době kolem 00.35 hod. službu lékaře v interní ambulanci Nemocnice TGM Hodonín. Sdělila, že si vzpomíná na situaci, kdy k nim PČR přivedla na vyšetření pana Ř. Policisté požadovali lékařské vyšetření u pacienta podezřelého z požití alkoholu. Dále uvedla, že na vlastní vyšetření si i nyní pamatuje, protože to byl jediný pacient, který odmítnul odběr krve. Na otázku, ohledně výzvy k odběru krve, sdělila, že si myslí, že nejdříve jmenovaného vyzývali policisté a následně minimálně jednou i ona, spíše opakovaně. Pacient vždy odmítal z důvodu, že má špatné žíly. Na dotaz, proč nebyl proveden pouze odběr moči, který údajně obviněný nabízel a požadoval, uvedla, že s odstupem času si to již úplně nepamatuje, ale má za to, že to nepožadoval, ale vyšetření moči je pouze orientační, stejně by trvale na odběru krve. Na dotaz, zda obviněný uváděl nějaký důvod, proč mu nemůže být proveden odběr krve, sdělila, že opakovaně uváděl, že má špatné žíly, jako nemoc uvedl pouze hypertenzi.*
91. V průběhu výslechu svědkyni – lékařce, byly předloženy k seznámení lékařské zprávy, které předtím žalobce založil správnímu orgánu.
92. Po seznámení se s těmito zprávami svědkyně uvedla, že z těchto zpráv není zřejmá žádná informace, která by mohla ovlivnit její rozhodnutí odběr krve provést.
93. Na další dotaz, zda obviněný specifikoval nějakým způsobem, v čem spočívá uváděný problém se žilami, sdělila, že neuvedl. Dále uvedla, že odběr u obviněného nebyl proveden z důvodu jeho odmítnutí. Na další dotaz, zda z jejího pohledu lékaře mohl být odběr krve proveden, pokud by jej obviněný neodmítl, uvedla, že určitě ano. Na další dotaz, zda z jejího pohledu lékaře bylo odmítnutí odběru krve z důvodu obviněným uváděného blíže nespecifikovaného problému se žilami opodstatněné či nikoliv, uvedla, že podle ní ne. Dále pak uvedla, že jediným důvodem neprovedení odběru krve při vyšetření tedy byl nesouhlas obviněného. Na další dotaz, zda a z jakého důvodu nebylo možné provést odborné lékařské vyšetření jiného biologického materiálu, např. moči, které obviněný údajně navrhoval, svědkyně sdělila, že z lékařského hlediska to nebylo potřeba, odběr je krve je plně dostačující.

94. Dne 15. 9. 2017 vydal pan MěÚ Hodonín, odbor dopravních a správních agend rozhodnutí, kdy byl žalobce opětovně uznán vinným z přestupku (popsaného v žalobě) a byla mu uložena pokuta ve výši 25.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců, stejně tak jako v předchozím, tedy prvním rozhodnutí MěÚ Hodonín.
95. Do toho podal žalobce odvolání, které na výzvu správního orgánu doplnil, v tomto odvolání uváděl v podstatě stejné skutečnosti, jako později v žalobě.
96. Žalovaný pak rozhodnutím (z 14. 2. 2018), které je nyní předmětem soudního přezkumu, odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
97. **Posouzení věci krajským soudem.**
98. **Žaloba není důvodná.**
99. Krajský soud uvádí, že po doplnění dokazování správním orgánem I. stupně, a to lékařskými zprávami, které žalobce do spisu založil, tedy zpráv z roku 2005, 2006 a 2012 a výsledkem svědkyně MUDr. E. K., má za to, že skutkový stav byl nyní již náležitě zjištěn a také správně právně posouzen. Je nepochybné, že řidičem vozidla, které bylo zastaveno hlídkou PČR, byl žalobce, přestože ve vozidle byli i jiní spolucestující. Tuto skutečnost nezpochybňuje ani žalobce. Nezpochybňuje také, že byl vyzván policisty k provedení orientační dechové zkoušky přístrojem Dräger, přičemž je také jednoznačné, že byla provedena pouze jedna dechová zkouška, při které byla zjištěna naměřená hodnota 0,62 g/kg alkoholu u žalobce druhá zkouška již provedena nebyla a soud má za to, že proto, že její provedení mařil žalobce. Není ani pochyb o tom, že byl policisty žalobce vyzván k provedení lékařského vyšetření spojeného s odběrem krve v Nemocnici TGM v Hodoníně, když přiznal požití neurčitého množství vína mezi jednou až dvěma hodinami před jízdou, dobrovolně s policisty odjel k lékařskému vyšetření do Nemocnice v Hodoníně. Je také pravdou, že se žalobce podrobil první části lékařského vyšetření, jak vyplývá z Protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem, když toto vyšetření se skládá ze dvou částí „Běžného“ lékařského vyšetření, které provádí s pacientem lékař, a které se týká jeho reakcí, kdy pacient má také uvést, jestli má nějaké nemoci. Z Protokolu vyplývá, že v kolonce „druh nemoci“ – je uvedena hypertenze, žádná jiná nemoc uvedena není. Dále uvedeno, že přes poučení o porušení zákonem stanovené povinnosti odmítá odběr krve z důvodu, že má špatné žíly. Pod tím razítko Nemocnice TGM Hodonín, interní a anesteziologická ambulance a razítko a podpis lékařky, která vyšetření prováděla, a to MUDr. E. K.
100. Jak z Protokolu, který je předtištěn, vyplývá, druhou částí vyšetření pro zjištění hladiny alkoholu je vyšetření rozbořem biologického materiálu. Soud na tomto místě uvádí, že nemá pochyb o tom, že žalobce byl vyzván policisty při kontrole k provedení lékařského vyšetření s ohledem na podezření ovlivnění alkoholem při řízení motorového vozidla v Nemocnici TGM v Hodoníně, a že se mělo jednat o vyšetření, jehož součástí bude odběr krve. Toto bylo jednoznačné

prokázáno z výsledku policistů, slyšených před správním orgánem, že žalobce byl vyzván k lékařskému vyšetření spojeného s odběrem krve a z výsledku svědkyně MUDr. K. Soud má za zjištěné také to, že byl v ordinaci vyzván i lékařkou k odběru krve, což žalobce odmítl se sdělením, že má špatné žíly.

101. Z výsledku svědkyně MUDr. K. soud má pak za jednoznačně prokázané, že důvodem, proč nebyla krev žalobci odebrána, byla ta skutečnost, že žalobce toto odmítl s poukazem, že má špatné žíly, žádný konkrétní důvod, tedy v čem spatřuje tvrzenou skutečnost, tento nesdělil a jako jedinou nemoc uváděl hypertenzi. Z výsledku svědkyně K. pak vyplynulo také to, že jí byly předloženy všechny tři lékařské zprávy, které žalobce dodatečně do spisu na výzvu správního orgánu založil, přičemž se nejednalo o žádné aktuální lékařské zprávy, se jednalo o tři lékařské zprávy vydané stejnou nemocnicí, stejným oddělením i stejným lékařem, které byly předloženy k prostudování při výsledku MUDr. K. Tato po jejich přečtení sdělila, že z uvedených zpráv nevyplývá nic, co by jí bránilo trvat na svém požadavku vůči žalobci ohledně odběru krve (z žíly).
102. Soud si toto nemůže vyložit jinak, než že žalobce neměl žádný žilní problém 13. 8. 2013, který by bránil z medicínského hlediska odběru žilní krve, a který by mohl způsobit žalobci nějaký zdravotní problém.
103. Soud na tomto místě uvádí, že na výzvu správního orgánu žalobce sice založil tři lékařské zprávy, ale ani jedna z nich nebyla aktuální, „nejčerstvější“ lékařská zpráva byla již více než jeden rok stará před tím, než odběr žilní krve měl být při lékařském vyšetření proveden, neboť je z července 2012 a k odběru žilní krve mělo dojít až v srpnu roku 2013.
104. Soud má prokázané z výsledku svědkyně MUDr. K., že ani jedna z těchto zpráv, které si přečetla, nevypovídá naprosto nic o tom, že by žalobce měl na zdraví ohrozit odběr žilní krve.
105. Soud uvádí, že výpovědi této svědkyně věří, naprosto nemá o pravdivosti tvrzení svědkyně žádné pochybnosti, neboť uvedená MUDr. K. je lékařkou v oboru interního lékařství, je tedy zajisté odborně schopna obsah předložených lékařských zpráv správně přečíst a zhodnotit, a ani soud nevidí na místě, že by měly být v tom směru, tedy, zda odběr žilní krve by měl žalobce nějak ohrozit na zdraví či nikoliv, prováděny další důkazy např. znaleckým posudkem, jak navrhoval žalobce.
106. Soud ani nezpochybňuje, že i když byla svědkyně vyslýchána až čtyři roky po uvedeném lékařském vyšetření žalobce, že si na uvedenou skutečnost, resp. skutečnosti, které uváděla, vzpomínala. Vysvětlila to tím, že za dobu její praxe a její služby byl žalobce jediným pacientem, který odběr žilní krve odmítl, proto si na tohoto pacienta dobře pamatovala.
107. Soud nezpochybňuje, že tomu tak je, její výpověď je logická a pro soud přesvědčivá.

108. Ze všech těchto skutečností tedy soudu zcela jednoznačně vyplynulo, že po doplněném dokazování byl již náležitě zjištěn skutkový stav, z něhož správně správní orgány dovozovaly, že jednání popsaného v rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobce dopustil.
109. Provádět další důkazy, které žalobce navrhoval (např. výsledkem posádky vozidla nebo zdravotní sestry) se jeví zcela nadbytečné. Pokud jde o posádku vozidla, ta neodjížděla s žalobcem a policisty do Nemocnice v Hodoníně k lékařskému vyšetření spojeného s odběrem krve, takže výpověď posádky vozidla by byla zcela nadbytečná, navíc v průběhu celého řízení, ať už správního, či soudního žalobce jména posádky nesdělil. I kdyby však jejich jména sdělil, jejich výsledk z důvodu, který soud uvedl, by se jevil nadbytečný, a pokud jde o výsledk zdravotní sestry, která měla být v ordinaci společně s lékařkou MUDr. E. K., i tento výsledek se jeví soudu nadbytečný, neboť bylo správné, že byla vyslechnuta jako svědkyně lékařka MUDr. K., která vyšetření žalobce prováděla. Byla to ona, která s ním hovořila, skutečnosti, které zjistila, do Protokolu o lékařském vyšetření napsala. Soud uvádí, že nebylo prokázáno, že by žalobce místo odběru krve nabízel vyšetření moči, ovšem slyšená svědkyně MUDr. K. uvedla, že by stejně trvala na odběru krve, neboť vyšetření moči je pouze orientační. Jediný důvod neprovedení odběru krve spočíval pouze v odmítnutí ze strany žalobce.
110. Důvodná není ani druhá žalobní námitka týkající se, jak žalobce uvedl, procesního pochybení správního orgánu.
111. Podle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupku koná správní orgán v I. stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.
112. Soud uvádí, že k nařízenému jednání, u něhož byly prováděny důkazy listinami založenými ve správním spise a výsledk svědkyně MUDr. E. K., kdy v předvolání byl žalobce seznámen s tím, jaké dokazování bude prováděno, včetně jeho právního zástupce, se žalobce bez náležité omluvy ani důležitého důvodu nedostavil. Jak bylo zjištěno, žalobce i jeho právní zástupce byli včas k nařízenému jednání předvoláni. Omluvu obdržel správní orgán až v den nařízeného jednání, přičemž důvodem omluvy byla skutečnost, že advokát (JUDr. Tesák) vypověděl žalobci plnou moc z důvodu, že nezaplatil stanovenou zálohu za zastupování. To, že se žalobce nedostavil k jednání, a ani JUDr. Tesák, a tuto skutečnost sdělili skutečně až v den nařízeného jednání a ještě z důvodu, který soud uvedl, kdy se zcela jednoznačně jednalo o důvod - vztah mezi advokátem a jeho klientem, nemůže soud brát v potaz jako omluvu, která by byla náležitá a z důležitého důvodu, a proto mohlo být jednáno, tak jak je stanoveno v § 74 zákona o přestupcích, bez jejich účasti. Bylo totiž věcí samotného žalobce, že za takovéto situaci, kterou soud uvedl, se k jednání ani on ani jeho právní zástupce nedostavili, omluvu soud pokládá za ryze účelovou s úmyslem protáhnout jednání před správními orgány, což vyplývá i z toho, že když proti rozhodnutí žalovaného byla nyní podána žaloba, tuto opět sepisoval žalobci JUDr. Jaroslav Tesák a zastupoval ho v průběhu

celého soudního řízení. Tedy týž advokát, který se ve správním řízení omlouval z neúčasti u jednání před správním orgánem z důvodu vypovězení plné moci žalobci pro nezaplacení zálohy. Tuto omluvu tedy nelze dle názoru soudu hodnotit jinak než jako účelovou.

113. Soud pak nepokládá za důvodnou ani poslední žalobní námitku, a to tu, že zanikla odpovědnost za přestupek uplynutím času.
114. Soud v tomto směru se zcela ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, který tento vyjádřil ve svém rozhodnutí na str. 9 poslední odstavec a str. 10 rozhodnutí a podrobně své stanovisko rozvíjí i ve svém vyjádření k žalobě. Soud se zcela s tímto stanoviskem ztotožňuje, pokládá proto za zcela nadbytečné se k věci dále vyjadřovat, a to proto, že promlčecí lhůta (tříletá) v tomto případě neuplynula a soud plně odkazuje na vyčerpávající stanovisko žalovaného k uvedené věci (str. 8 vyjádření žalovaného ze dne 4. 6. 2018).
115. Soud tedy uzavírá, že ani jedna žalobní námitka důvodná není, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.
116. Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 9. ledna 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně